

Hoàng Hậu Siêu Quậy

Contents

Hoàng Hậu Siêu Quậy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9 - End	21

Hoàng Hậu Siêu Quậy

Giới thiệu

HOÀNG NGỌC LINH CHI :nữ nhân vật chính là trẻ mồ côi,16 tuổi. Nổi tiếng về tài quậy phá, nhan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-sieu-quay>

1. Chương 1

Kinh thành,phủ tử tướng....

_Thư tử tướng,công chúa đang rất nguy cấp ak.

_Mau truyền đại phu.Công chúa mà có mệnh hệ gì thì các người đừng hòng sống-Một vị quan ăn mặc rất sang trọng đang vô cùng tức giận

_Thư tử tướng, đại phu đã đến rồi ak-Một tên người hầu chạy vào báo

_Mau cho truyền vào.

Một vị đại phu lớn tuổi bước vào:

_Thỉnh an tể tướng

_Ko cần lồi thôi nữa, người mau xem bệnh cho công chúa đi.

_Dạ thưa vương gia.

Vị đại phu nhẹ nhàng nâng bàn tay của cô gái được gọi là công chúa đang nằm trên giường kia để bắt mạch. Một lúc sau ông nhẹ nhàng để xuống. lắc đầu:

_Thưa tể tướng có lẽ công chúa ko qua khỏi đêm nay. Mong người đừng vì quá buồn phiền mà phát bệnh.

_Người nói cái gì?

_Xinh tể tướng tha mạng. Thần đã làm hết sức mình nhưng ko cứu được công chúa.

_Trời ơi!

_Đại phu đâu, phu nhân ngất rồi.

* * * *

400 năm sau....

_Linh chi con có dậy đi học ko? Muộn học bây giờ.

_Dạ....-Tôi uể oải đứng dậy, chào tạm biệt chiếc giường thân yêu.

5 phút sau tôi dắt chiếc xe đạp ra sân ,quay lại chào:

_Chào 3 mẹ con đi học đây ạ.

_Uk. Học tốt con nhé.

Đọc đến đây chắc các bạn sẽ tò mò vì sao tôi lại có lắm mẹ đến thế. Tôi vốn là trẻ mồ côi, từ nhỏ đã ko có cha mẹ. Được đưa vào trại trẻ mồ côi cùng vs hàng trăm đứa trẻ khác. Hôm nay là khai giảng, tôi vừa mới đỗ cấp 3 xong. Nhưng giờ thì tôi sắp muộn học rồi. Ngày đầu tiên mà đi học muộn thì thảm lắm. Hjk. Đành phải vượt cái đèn đỏ trước mặt vậy. Tôi dùng hết cam đảm băng qua cái cột đèn đáng ghét kia.

_Rầm...-Một tiếng động như óc vang lên

_Cái quái gì thế nhỉ? Đau đầu quá-Tôi đứng dậy

_Tai nạn rồi-Có tiếng người nói sau lưng tôi

_Cô gì ơi ai bị tai nạn vậy ak?

Người phụ nữ kia ko thèm trả lời tôi, vẫn tiếp tục nói:

_Xem có ai bị tai nạn ko?

_Người đâu mà bất lịch sự thế ko biết-Tôi lăm bắm

_Một cô bé mặc đồng phục trường nữ sinh NGỌC LAN bị tai nạn rồi!

_NGỌC LAN ư? Đó chẳng phải là trường của tôi ư?

Tôi tò mò nhìn vào chỗ tai nạn.

_C..ô...cô gái đang nằm trên vũng máu kia chẳng..chẳng phải là....

Nó há hốc mồm ngạc nhiên, cô gái đang nằm trong đồng máu kia, đôi mắt nhắm nghiền lại chính là nó. Nó lắc đầu:

_Ko thể nào. Mình đã chết rồi ư? Ko thể được. Đây chỉ là mơ thôi phải ko? Linh Chi mà mau mau tỉnh lại đi

_Ko phải là mơ đâu cô gái-Có tiếng nói đằng sau lưng. Nó quay đầu lại.

Một người đàn ông cao lớn,khoác 1 chiếc áo khoác màu đen,trên tay cầm một chiếc lưới hái đang đứng trước mặt nó.

_Ông là ai?

_Ta là thần chết đến để đưa cô xuống âm phủ.Mau đi thôi Diêm Vương đang đợi

_Ko ông nói dối.Ta chưa chết-Nó khóc

_Vậy cô hãy thử xem mình có bóng ko?

Nó nhìn xuống đất nhưng ko có cái bóng nào cả

Nó lặng người đi.Thần chết túm lấy áo nó .Một ánh sáng lóa lên .Nó cảm nhận được mình đang bayNos ngơ ngác hỏi:

_ Chúng ta đang ở đâu thế này?

_Giữa đường hầm thời gian.Đứng cho cẩn thận vào nếu cô mà ngã xuống đây thì...

_Thì sao...?

_Ta ko nói được,mau đi thôi..

_Cái tên thần chết chết tiệt này ko nói thì ta nhảy cho người xem-Vừa dứt lời nó nhảy xuống và rơi vào 1 cái lỗ đen.Nó chỉ còn cảm nhận được ánh sáng trước mặt rồi ko còn biết gì nữa

* * * * *

400 năm trước,phủ tử tướng:

_Phu nhân xin người đừng đau buồn nữa.Công chúa đã ngừng thở 1 canh giờ rồi đến lúc phải an táng công chúa thôi-Tể tướng lay vai phu nhân

_Không ,thiếp ko cho người mang con gái thần thiếp đi đâu cả.Nó chưa chết mà.

_Phu nhân à sự thật là con gái chúng ta ko còn nữa

_Ko,thiếp ko cho ai đưa nó đi đâu cả..

Nó đang rơi trên ko thì có ai đỡ lấy nó.Nó quay đầu lại,suýt nữa hét lên .Cô gái đứng trước mặt nó giống nó như đúc.Nhưng ăn mặc theo lối cổ xưa .Cô gái bỗng dừng mỉm cười:

_Tôi đợi cô từ rất lâu rồi.Hãy sống thật tốt nhé.Tôi sẽ đến chỗ Diêm Vương thay cô

_Này cô gì ơi.Cô nói gì tôi ko hiểu-Nó kéo tay cô gái ấy

Cô gái ấy chẳng nói gì mà đưa tay đẩy mạnh vào người nó 1 cái làm nó ngã xuống phía dưới:

_Hãy sống cho thật tốt cả phần của tôi nhé

N ó bỗng thấy xung quanh tối mịt đi.

* * * * *

_Thưa phu nhân.... thưa lão gia.....- Một tên gia nô chạy vào

_Nói mau

_Công chúa

_Công chúa làm sao ?

_Dạ khi bọn nô tài đang tắm rửa cho công chúa lần cuối thì bỗng dưng người sống lại rồi ạ.

_Người nói cái gì?

_Dạ công chúa sống lại rồi ạ

_Mau đưa ta đi xem nhanh-Tể tướng cùng phu nhân vội vã đứng dậy

Mình viết tạm bằng này đã chiều mai nếu 1h mình lên được thì sẽ post tiếp.Cám ơn mọi người vì đã ủng hộ mình

2. Chương 2

Nó từ từ mở mắt ra.Ánh sáng chiếu thẳng vào mắt làm nó khó chịu.Nó từ từ chống tay ngồi dậy.Đây là đâu vậy nhỉ?Một căn phòng rộng, có các cây cột to được trạm khắc công phu.Trong phòng có những bức tranh thêu đẹp vô cùng.Nhưng sao cách bài trí này lại giống trong mấy phim kiếm hiệp mà nó xem thế nhỉ?

Nó khẽ vỗ vỗ đầu.Để xem nào,hình như nó đã bị tai nạn sau đó nó trốn tên thần chết và nó đã gặp 1 cô nương giống y hệt nó rồi sau đó nó ko nhớ gì nữa.Nó đứng dậy đi quanh phòng:

_Chắc.Cái nhà này giàu thật.Ooa...a!Có cả hồng ngọc này..

Nó nhìn xung quanh phòng:

_Hehe!Ko có aj cả.Ta phải nhân cơ hội này cuôm vài thứ lấy tiền tiêu xài mới được(Ặc,Bây h mà còn tham tiền.Hết thuốc chữa.)

Đang định vơ vét thì nó nghe thấy có tiếng nói:

_Ngọc nhi,con của ta.

Nó lao như tên bắn lên giường đắp chăn lên.Một người đàn ông và 1 người phụ nữ trông rất phúc hậu bước vào.Nó bật dậy ngơ ngác.

_Con của ta, con ko sao rồi,may quá-Người phụ nữ ôm chầm lấy nó,sụt sùi.

Nó chẳng hiểu việc gì đang xảy ra.Tự dưng có người nhận nó làm con.Tự dưng lại lọt được vào nhà giàu như thế này ngu gì mà ta lại chối từ cơ chứ!Nó ôm chầm lấy người đàn bà kia khóc sụt sùi:

_Mẫu thân,con cứ tưởng sẽ ko được gặp người nữa.(ham tiền thấy sợ)

_Đừng sợ con ngoan của ta.

_Vâng thưa mẫu thân.(trình độ diễn xuất quá chuyên nghiệp.Đáng được trao giải Oscar)

Nó ở phủ tể tướng đã được 1 tuần,sau 1 thời gian tìm hiểu nó đã hiểu ra là cái cơ thể này vốn là con gái tể tướng.Cũng may là cô gái này giống nó như đúc cả tên gọi cũng như là hình dáng.Nó bây giờ có thêm 1 người anh trai và 1 cô chị gái.Vì nó là con út nên rất được chiều chuộng vậy nên lúc đầu nó rất thích thú nhưng 1 tuần rồi mà nó chưa được ra ngoài nên bây giờ nó đang rất khó chịu.Bây giờ nó đang phải ngồi học thêu cùng chị nó,mà đây vốn là môn nó cực ghét.Từ lúc bắt đầu thêu đến giờ nó đã làm gãy tất cả 6 cái kim lại còn đâm vào tay những 4 lần nữa chứ.Chị nó(tên là Thiên Dung) vô cùng ngạc nhiên:

_Hiền muội, muội làm sao vậy?Mọi khi muội là người thêu khéo hơn cả ta cơ mà?

Nó ngáp ngắn ngáp dài:

_Tỉ tỉ à, muội chán lắm rồi sao ngày nào cũng phải thêu vậy?

_Sao tự dưng muội lại hỏi vậy.Ngày nào mà muội chả thêu cùng ta sao nay lại hỏi kỳ vậy?

_Hay là tỉ uội ra ngoài thành chơi tý nhá.Muội chán lắm.-Nó nài ni kèm theo khuôn mặt vô cùng ngây thơ(cáo già đội lốt cừ non đây mà)

_Ko được nếu phụ thân mà biết thì.....

_Ko sao đâu mà,muội chỉ đi 1 lát thôi.

_Nhưng ta.....

Nó chưa kịp để Thiên Dung nói hết câu đã chạy biến đi mất cùng vs Tiểu ngọc-a hoàn của nó.

Kinh thành quả là nơi đông đúc và sầm uất.Nó chạy tung tăng khắp nơ bỗngưng Tiểu ngọc kéo tay áo nó:

_Tiểu thư à, chúng ta ăn mặc thế này ko ổn đâu.Hơn nữa tiểu thư lại xinh đẹp như thế kia. Ngộ nhỡ....

_Ừ,em nói cũng phải.A,ta nghĩ ra cách rồi.-Vừa nói xong nó chạy đi đâu mất.5 phút sau nó quay lại vs bộ trang phục nam nhân,trên mặt còn đeo bộ râu giả:

_Thế nào bây giờ thì đi thôi.

Nó đang đi bỗng nhìn thấy một nơi vô cùng lớn và rộng rãi.Nhưng nơi này lại có rất nhiều cô nương đang đứng ở cửa.Nó quay lại hỏi Tiểu ngọc:

_Nơi đây là đâu vậy?

_Thưa tiểu thư nơi này gọi là thanh lâu ạ.

_Nơi này có cái gì mà đông đúc thế?

_Nô tỳ cũng ko biết ạ nhưng phu nhân đã dặn là tuyệt đối ko được vào những nơi như thế này ạ.

_Thế thì ta lại càng muốn biết-Nói xong nó chạy luôn vào bên trong

Nó bước vào trong, nơi này khá đông đúc nhưng nó để ý hình như toàn là nam nhân.Nó chọn một chiếc bàn ở 1 góc rồi ngồi xuống,xem xét xung quanh.Bỗng từ cửa có 1 người bước vào.Hắn cầm 1 chiếc quạt, trông tướng mạo rất khôi ngô nhưng lại toát lên 1 nét gì đó rất đặc biệt.Hắn mặc bộ y phục màu trắng nên nó khá chú ý,theo sau còn có 1 tên nhìn cũng biết là ko phải tầm thường,tay trái đang cầm 1 cây kiếm nam ngọc.2 người ấy chọn bàn bên cạnh nó và ngồi xuống.[IMG][IMG]Nó đang mãi nhìn hắn thì bỗng có tiếng quạt lớn làm nó giật mình:

_Con ranh,còn ko mau theo ta về phủ.

_Tôi xin ngài,tôi còn cha mẹ già ở nhà, ngài tha cho tôi,kiếp sau tôi xin làm thân trâu ngựa cho ngài-Một vị cô nương trông khá xinh nhưng khắp khuôn mặt và cánh tay toàn vết đòn roi

_Bốp-Một tiếng động vang lên -Mày còn cãi à? Ta đã bỏ ra 50 lượng bạc để mua mày mà giờ mày lại xin tha à?-Tên kia thét

_Đúng là ỷ có tiền đây mà-Nó lăm lăm-Để bổn cô nương cho ngươi 1 bài học.Để xem nào...-Nó đảo mắt nhìn xung quanh rồi dừng lại ở tên đang ngồi bên cạnh-Tên này có vẻ được đấy

_Bốp-Một cái bánh bao từ đâu bay thẳng vào mặt tên vô lại kia,hắn lập tức quay lại-Thằng nào dám ném ta?

_Tôi nhìn thấy hắn ném-Nó chỉ tay sang tên đang ngồi bên cạnh làm hắn bật dậy

_Ngày tên kia tôi và anh ko thù ko oán sao lại ngăm máu phun người thế?

_Hô hô,ném người ta rồi ko dám nhận kìa

_Người...người.....

_Mì dám ném ta?-Tên kia hét lớn

_Thôi thì cứ cho là thế đi.Vậy thì làm sao-Hắn vừa nói vừa nhìn nó

_Mày dám...-Vừa nói tên kia vừa xông lên định đâm hắn nhưng ngay lập tức tên cầm kiếm đứng đằng sau hắn phi người lên đưa kiếm kề vào cổ tên kia.Còn hắn vẫn ung dung ngồi uống trà.

_Cứ đợi đấy, ta sẽ báo thù.-Tên kia vừa nói vừa hậm hực bỏ đi

_Đa tạ công tử đã cứu mạng,tiểu nữ ko biết gì báo đáp-Vị cô nương kia quay sang nói vs hắn

_Cô nương ko cần cảm ơn ta hãy cảm ơn tên lúc nãy đã ném vào mặt hắn ấy-Hắn quay sang bên cạnh nhưng ko thấy nó đâu cả-Hắn bỏ đi đâu rồi?

_Thưa thiếu gia hắn đã đi từ lúc nãy ạ.

_Điều tra lai lịch người này cho ta

_Rõ.

* * * * *

Lúc này ở trong 1 con hẻm nhỏ....

_Phù-Nó thở phào-Tiểu ngọc,hắn có đuổi theo ta ko?

_Thưa tiểu thư hình như là ko ạ

_Tốt.Còn lâu mới bắt được bốn cô nương nhé.Tu 10 kiếp nữa đi em

_Thưa tiểu thư,bây giờ chúng ta đi đâu ạ?

_Em hỏi rõ ngớ ngẩn,về phủ chứ đi đâu nữa.Bây giờ mà lộ mặt ra ngoài thì có mà chết

Nói xong nó đi về phủ tể tướng mà ko biết đằng sau lưng nó có 1 bóng người

Nó lén lút lủi qua lối cổng sau nhưng thấy có người đang đứng canh cửa nó vội vàng lên sang chỗ khác.

_Haizz...Cái lão già này thật là...Canh gì mà kỹ thế?

_Thưa tiểu thư,bây giờ chúng ta vào thế nào được ạ?

_Cái lão già ấy đã cử người canh ở cả cửa trước lẫn cửa sau thế này thế vào thế quái nào được.Đành phải..

_Đành phải làm gì ạ?

_Trèo tường-Nó nhún vai

_Hả?Nhưng thưa tiểu thư người là công chúa cao quý nhờ trèo tường mà bị ai bắt gặp thì...

_Ta mặc kệ.Bây giờ mà ko đi để lão già ấy mà tóm được thì cả ta và người cùng bị ăn đòn đấy.

Nó đẩy tiểu ngọc lên trước sau đó cũng bắt đầu đu lên tường.Những khi trèo lên được bức tường thì suýt nữa nó ngã lộn xuống.Một chàng trai anh tuấn,dung mạo phi phàm đang đứng đợi nó ở bên dưới.Người đó ko ai khác chính là đại ca của nó.Thấy nó huynh ấy nở 1 nụ cười trông rõ là hiền lành nhưng lại khiến nó toát mồ hôi hột

_Muội muội ngoan vừa đi chơi ở đâu về thế?

_Huy..nh à...HỈ HỈ...muội ...muội à muội đi ngắm cảnh ấy mà-Nó cười lấp bắp

_Thật ko vậy?-Huynh ấy khẽ nhún mày

_Thật mà huynh phải tin muội chứ.-Nó cười,2 mắt long lanh

_Vậy muội giải thích ra sao với bộ quần áo đang mặc trên người kia?

_Hả-Thì ra lúc nãy mãi chạy tên kia quên mất ko thay đồ

_Thật là hư quá mà

_Huynh à tha uội 1 lần thôi huynh nhá-Nó nũng nịu

_Định dùng chiêu ấy vs ta hả.Vô ích thôi-Nói xong huynh ấy véo tai nó lôi đi

_Huhu,huynh ko thương muội.Ái, nhẹ thôi,đau muội mà.

* * * * *

Hoàng cung,cung Quảng Bình....

_Bẩm hoàng thượng đã tìm ra tung tích rồi ạ

_Tốt hẳn là con trai nhà nào vậy

_Bẩm hần...

_Hần làm sao?

_ Là 1 một cô nương ạ
_ Trầm biết rồi..Hả người vừa mới nói cái gì?
_ Dạ, đó là 1 cô nương ạ
_ Là ái nữ nhà nào?
_ Dạ là công chúa Linh chi con gái tể tướng ạ
_ Thôi ,cho người lui
_ Linh Chi, trầm sẽ bắt người trả giá gấp 10 lần-Hắn lăm bằm
Lúc này tại phủ tể tướng..
_ Hắt xì,Hắt xì...Có tên nào nhắc đến mình thế nhỉ-Nó khịt khịt mũi

3. Chương 3

Huynh à.Thà uội được chưa?Muội mới lăm rồi....Huhu-Nó mếu máo
_ Giờ ngay tay cao lên.Cho muội chừa cái tội dám trốn đi chơi đi
_ Huhu..huu.Muội biết lỗi rồi mà
_ Cứ quỳ thế 1 canh giờ nữa rồi huynh tha cho
_ Huhu,huynh là đồ độc ác
Nó đang mếu máo thì nghe thấy có tiếng nói:
_ Tể tướng đâu ra tiếp chỉ
Nó quay ra nhìn, 1 người đàn ông dáng vẻ ẻo lả,môi thì tô son đỏ chót.Nhìn là biết là thái giám.Lão tể tướng đang ngồi đánh cờ nghe thấy thế vội chạy ra
_ Kính chào Lục công công,chẳng hay hoàng thượng có việc gì mà...
Tên thái giám vội vàng ngắt lời:
_ À,lần này thánh chỉ ko phải là dành cho ngài.
_ Vậy..
_ Linh Chi công chúa mau quỳ xuống nghe chỉ
_ Hả-Nó kêu lên suýt nữa thì đánh rơi hai lọ hoa đang cầm trên tay:
_ Thánh chỉ giành cho tôi á?
_ Vâng xin công chúa lãnh chỉ
_ Nhưng...-Nó lắp bắp, bỏ lọ hoa xuống đất
_ Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết.Công chúa Linh Chi tài sắc hơn người,lại là con tể tướng có công lớn vs triều đình.Nay hoàng thượng cho gọi, chức quý phi, hiệu là Ngọc quý phi.Ban cho cung Ngọc Vộn, 2 ngày sau lập tức lên đường vào cung.Khâm thử
Nó nghe xong rụng rời chân tay.Nó chưa từng gặp mặt hoàng thượng bao giờ sao nay lại gọi nó vào cung?Nó lắp bắp hỏi:
_ Lục công công liệu người có đưa nhằm thánh chỉ cho ta ko?
_ Ko.Đây là thánh chỉ của người,xin người nhận cho-Lục công công đưa thánh chỉ cho nó
Nó ngẩn người ra làm Thiên Dung phải hích nhẹ vai nó thì nó mới gơ tay nhận

_Đa tạ long ân

Khi Lục công công rời khỏi đó nó mới khẽ gọi Thiên Dung:

_Tỉ tỉ à.Muội ko vào cung có được ko?

_Ko thể được.Muội định đùa ta đấy à?

_Nhưng muội ko muốn lấy chồng hơn nữa đó là người mà muội chưa gặp bao giờ

_Muội muội ngốc.Người đó là thánh thượng.Mọi cô nương trong thành đều mong lọt vào mắt xanh của người.Muội rất có phúc đấy.

_Nhưng...

_Thôi đừng nghĩ ngợi nữa mau đi chuẩn bị đi.

Nó đành lê bước theo Thiên Dung mà mặt mày méo xẹo

* * * *

Suốt mấy ngày hôm sau,nó bị nhốt ở trong phòng,luôn có người canh giữ nên nó ko thể trốn được

_Cái lão già chết tiệt kia ,lão ta biết mình sẽ trốn mà... Có thả ta ra ko?-Nó ra sức dấm đá đập vào cánh cửa mà chẳng ăn thua.

Bỗng 1 ý tưởng (ngu ngốc) lóe lên. Nó khẽ gọi:

_Mấy huynh đang canh cửa ơ

_Dạ công chúa gọi gì ạ?-Một tên thò đầu vào

_Huynh có thể cho ta ra ngoài 1 lát được ko?-Nó cười mê hoặc, 2 mắt chớp chớp liên hồi

_Thưa công chúa tể tướng đã dặn là ko cho người ra khỏi phòng cho đến khi hoàng cung cho người đến đón ạ-Nói xong hắn đóng cửa lại

Giở mỷ nhân kế cũng ko xong (ặc) nó đập mạnh vào cánh cửa

_Cái thằng chết dẫm khi.Pà nội mi mà ra được thì bà ày thành thái giám nhá

Tên ngoài cửa nghe xong sợ toát mồ hôi hột, lảo bảo

_Hhuhu,chắc mình chết quá

* * * *

Một canh giờ sau nó đang ngồi dấm cái gối thì Thiên Dung bước vào

_Muội à ,ta đến trang điểm uội đây

Thiên Dung chải nhẹ mái tóc đen dài của nó sau đó búi gọn lên.Đội lên đầu 1 chiếc mũ phượng và mặc lên mình bộ váy màu đỏ.Trông nó hiện giờ như 1 nàng tiên giáng trần vậy. Thiên Dung phải thốt lên:

_Trông muội đẹp quá.

_Linh nhi, người của hoàng cung đã đến con mau ra đi.-Mẫu thân nó đi vào

Nó cùng Thiên Dung, mẫu thân ,đại ca đi ra kiệu

_Con nhớ giữ gìn sức khỏe nhé. Hậu cung là nơi hiểm ác-Mẫu thân vừa nói vừa khóc

_Vâng nhưng lão già kia đâu sao ko ra tiễn con ạ?

_Cha con ko muốn phải chịu cảnh ly biệt nên..

_Thôi con đi đây

Nó bước lên kiệu mà lòng nặng trĩu,dù gì thì nó cũng đã coi họ là gia đình thứ 2 vậy mà bây giờ...

* * * *

Nó bước vào cung Ngọc Vện.Nơi đây quả là rộng rãi.Lục công công lên tiếng

_Thưa nương nương,từ nay trở đi đây là nơi ở của người

_Ta biết rồi.Còn gì nữa ko?

_Hoàng thượng nói ngày kia người mới có thể đến thăm người

_Thôi người mau lui đi

Khi Lục công công đi rồi nó cũng vội vã đi ra ngoài.Nó muốn thăm quan cái cung điện lồng lầy mà nó chỉ thấy trong tivi mà chưa 1 lần tận mắt thấy.

Lúc này ở trong cung Quảng Bình...

_Bẩm hoàng thượng, hiện nay ở biên giới tình hình đang rất hỗn loạn ạ-Vũ Minh lên tiếng

_Mông cổ đang có ý định thôn tính nước ta đúng ko?

_Dạ nhưng mông cổ thế yếu hơn ta,ko có gì phải lo ngại ạ

_Ngay ngày mai người hãy cử 3 vạn quân đi dẹp loạn biên giới cho ta

_Thần xin tuân chỉ

_Còn việc gì nữa ko?

_Dạ đã hết rồi ạ

_Vậy trẫm muốn ra ngự hoa viên nghỉ ngơi 1 lát,người đừng cho ai làm phiền trẫm

* * * * *

Nó đang lang thang khắp cung điện vì lạc đường.Thì bắt gặp 1 khu vườn rộng lớn trồng đủ loại cây vô cùng đẹp.Quên cả mệt, nó chạy luôn vào trong.

_Ooa...aaa.Nơi này có nhiều hoa quá-Nó reo lên thích thú khi nhìn thấy cả 1 rừng hoa, đủ loại.Nó hái mỗi loại 1 ít.Bây giờ trên tay nó là cả 1 bó hoa to tướng.Sau khi đã chán cái việc hái hoa,nó bắt đầu đi vòng quanh khu vườn.Bỗng nó reo lên khi nhìn thấy 1 cây táo sai trĩu quả

_Hà hà,may thế.Đang khát thì...Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh mà

_Nó xắn váy lên ra sức trèo.Tầm 5 phút sau thì nó đã ngồi vắt vẻo trên 1 cành cây khá vững chắc.Nó đưa tay hái 1 quả táo to định đưa lên mồm ngoạm thì nó thấy 1 bóng người đi đến làm cho nó hốt hoảng

_Chết rồi có người đến.Phải làm sao bị giờ?Bây giờ mà bị tóm thì chết chắc.Phải tìm chỗ trốn thôi

Nó nhìn quanh 1 hồi định nhảy xuống nhưng đã muộn.Hắn ta đã đi đến nơi và ngồi xuống ngay gốc cây mà nó đang ngồi.Nó đành phải ngồi im ko cựa quậy.Bỗng nó thấy tên này sao quen quen.Khuôn mặt anh tuấn này dường như đã thấy ở đâu đó thì phải.Hình như là...Hả là tên đã bị nó vu vạ hôm trước.Chết rồi hắn bám theo nó đến tận đây ư?

Nó đang lúng túng thì chẳng may quả táo trên tay..rơi xuống.Chết rồi quả này thì chết thật rồi.Nó nhắm tịt mắt lại vì sợ.

_Bốp....Á....-Quả đúng như nó nghĩ.Cái quả táo đã rơi trúng đầu cái tên kia

Hắn ta đứng dậy nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy có gì nên lại ngồi xuống, lẩm bẩm

_Quái lạ thật...

Nó thở phào nhẹ nhõm.Bỗng nó trượt tay 1 cái..và cả người nó bắt đầu rơi thẳng xuống.Nó nhắm mắt lại vì quá sợ.Ngã từ độ cao này thì nhẹ nhất cũng gây tay chứ chẳng chơi...Nhưng..

Khi nó tưởng rằng mình chuẩn bị ôm trọn lòng đất thì có 1 cánh tay đỡ lấy nó và đưa nó tiếp đất 1 cách an toàn.Nó khẽ hé đôi mắt ra nhìn: tên kia đang đỡ lấy nó ,đôi mắt nhìn thẳng vào mặt nó khiến cho tim nó đập thành thịch.Nó và hắn cứ đứng thế cho đến khi hắn cất tiếng hỏi:

_Cô là ai?

Nó giật mình đứng dậy,đẩy tay hắn ra rồi thở phào nhẹ nhõm:

_May thế hắn ko nhận ra mình

_Cô là ai?-Hắn lặp lại 1 lần nữa-Sao cô lại ở đây?

_Tôi...tôi...tôi là cung nữ ở đây-Nó lắp bắp

_Cung nữ?-Hắn khẽ nhíu mày

_Đúng, tôi là cung nữ.Còn anh sao lại ở đây?

_Ta á? À ,bí mật-Nói xong hắn mỉm cười rồi nằm xuống

_Xì ko nói tôi cũng đoán ra-Nó ngồi xuống cạnh hắn

_Cô đoán thử xem nào?-Hắn bật cười trước sự ngây ngô của nó

_Để xem nào...Hà hà...Chắc là...

_Là gì??

_Thái giám

_Hả-nụ cười trên môi hắn vụt tắt

_Cô trông tôi thế này mà là thái giám à?

_Ko phải à...

_Dĩ nhiên

Hắn quát âm lên khiến nó ko nói gì nữa.Một lúc sau,nó cất tiếng hỏi:

_Anh đã gặp hoàng đế bao giờ chưa?

_Chưa gặp bao giờ.

_Trông ntn?

_Sao cô lại hỏi về việc ấy?

_À tôi...tôi tò mò ko được sao?

Nó đang ngồi cùng hắn thì thấy 1 bóng người đến.Nó căng mắt ra nhìn,người này hình như là....Lục công công.Chết rồi,nếu ông ta mà nói ra việc nó ko phải i là cung nữ thì chết.Nó vội quay mặt ra đằng sau.

Lục công công tiến vào nhưng chưa để ý đến sự có mặt của nó,ông ta nói:

_Bẩm hoàng thượng,Ngọc Phi mất tích ko rõ đi đâu rồi ạ.

_Cái gì?- Cả 2 cùng hét lên đồng thanh (nhưng vì lý do khác nhau hìh)

_Ô,Ngọc Phi người ở đây cùng hoàng thượng ạ?

_Ngọc Phi/Hoàng thượng??-Cả 2 lại đồng thanh lần 2

_Ngọc Phi nào?-Hắn lớn tiếng hỏi

_Dạ bẩm hoàng thượng,người bên cạnh ngài chính là....

4. Chương 4

_Dạ người kia chính là Ngọc Phi ạ-Lục công công chỉ vào nó

_Là Ngọc Phi con gái tể tướng đúng ko?

_Dạ

Nó hốt hoảng nhìn tên đang đứng cạnh.Chẳng lẽ...Hắn là...Hoàng thượng ư?Nó đang định chuồn thì bỗng nhiên bị 1 bàn tay to lớn túm lại,khỏi nhìn cũng biết là...

_Nàng định chuồn đi đâu?

_Haha,tôi...tôi đi hóng gió nóng quá...Haha

_Người là tên tiểu tử nghĩa hiệp hôm trước dám vu oan cho trẫm?

_Ha ha ,chắc ngài nhìn nhầm rồi-Nó nói mà mặt xanh như tàu lá chuối

_Trẫm ko ngờ người lại là 1 tiểu cô nương đẹp đến vậy?Nhưng người có biết tội dám vu oan cho trẫm sẽ bị như thế nào ko?

_Tôi...tôi...

_Trẫm sẽ cho người biết như thế nào là trả thù.

_Ngài...ừm..ừm..

Nó chưa kịp nói thì có cảm giác có cái gì đó rất mềm và ấm áp đang chạm vào môi mình.Trời ạ, hắn ...hắn đang hôn nó.Nó ra sức đẩy hắn ra nhưng bị tay hắn giữ lại.Lục công công nhìn thấy cảnh này vội rút lui trước.Hắn tiếp tục hôn nó cho tới khi nó bắt đầu khóc.Nó cắn mạnh vào môi hắn làm hắn chảy máu, hắn mới vội buông nó ra

_Người là đồ tiểu nhân bỉ ổi-Nó vừa khóc nức nở vừa nói

Hắn tròn tròn mắt nhìn nó

_Người dám **** trẫm ư?

_Sao lại ko dám.Người là...hic ...cái thá gì chứ...hic...Đã cướp nộ hôn đầu của người khác lại còn..hic

Ko hiểu sao tự dưng hắn lại thấy vui khi nó nói đây là nộ hôn đầu

_Trẫm đường đường là vua 1 nước,bao nhiêu cô gái muốn được trẫm nhìn qua dù chỉ là 1 lần nhưng sao người lại dám **** trẫm

_Thế thì người đi tìm bọn họ mà hôn-Nó vừa nói vừa chạy vụt đi

_Nàng nhất định sẽ thuộc về trẫm...

Thiên Bảo đang ở trong thư phòng cùng Vũ Minh thì bỗng nghe thấy giọng nói quen thuộc:

_Hoàng thượng ,thần thiếp đến thăm người đây

Thiên Bảo vội vàng quay ra.Một cô nương dung mạo phi phàm,mặc một bộ váy màu hồng,trên đầu cài 1 chiếc trâm vàng vô cùng tinh xảo,mái tóc được tết gọn sang 1 bên bước vào.

_Sao nàng lại đến đây vậy-Thiên Bảo khẽ nhún mày, khuôn mặt ánh lên sự vui

_Chẳng lẽ thần thiếp ko được đến thăm ngài sao?

_Lan Phi,trẫm bận rất nhiều việc.Ko có thời gian chơi vs nàng đâu.

_Thiếp mặc kệ-Lan Phi nũng nịu (bà ni điệu quá)

_Lan Phi-Thiên Bảo quát lớn làm nàng ta giật mình

_NgườiThiếp ko cần nữa,huhu

Lan Phi vụt chạy đi.Thiên Bảo quay sang lắc đầu vs Vũ Minh

_Thật là đau đầu vs nàng ấy.Tính khí lúc nào cũng...

_Hoàng thượng có hơi quá....

_Mặc kệ nàng ấy.Cũng may là chỉ có 1 quý phi thôi chứ ta mà lập thêm mấy người nữa thì...

_Sao hoàng thượng ko lấy thêm đi ạ?

_Thôi, tại thái hậu cứ bắt ta lấy nàng ấy vì nàng ấy là con nuôi của thái hậu chứ ko thì..

_Người đã gặp Ngọc Phi nương nương chưa ạ?

_Gặp rồi-Thiên Bảo chột mồm cười

_Nàng ấy...

_Rất thú vị.Trẫm chưa từng gặp vị cô nương nào thú vị đến thế

Vũ Minh nhìn Thiên Bảo 1 cách khó hiểu.Từ trước đến giờ chưa bao giờ Thiên Bảo lại cười tươi như vậy.Ngọc Phi quả là 1 người đặc biệt.

Bỗng dưng Thiên Bảo quay sang nói vs Vũ Minh:

_Tối nay trẫm sẽ đến cung của Ngọc Phi

Lúc này tại cung Ngọc Vân...

_Bẩm nương nương ,người đi cũng đã lâu rồi chúng ta nên về thôi ạ...-Lục công công nói

_Ko, ta chưa chơi đã.-Nó lắc đầu đi tiếp

_Thưa nương nương ,người cũng nên ấy nô tỳ kia nghỉ 1 lát ạ.Bọn họ đi đã 2 canh giờ rồi vẫn chưa được nghỉ

_Ta có mượn họ đi theo đâu.Bảo họ về đi

_Xin nương nương tha cho thần ,hoàng thượng mà biết được thì bọn nô tài chết...

_Các người mà ko về là ta cứ đi tiếp-Nó cương quyết đi tiếp

Lục công công chán nản lắc đầu, khẽ gọi 2 tiểu cung nữ lại gần:

_Các người đi mời hoàng thượng đến đây đi

_Vâng thưa công công

Nói rồi 2 cung nữ đi đến cung Quảng Bình...

Nó đang đi bỗng dừng lại đột ngột làm Lục công công hí hửng:

_Thưa nương nương,có phải người đổi ý muốn nghỉ ngơi ko ạ?

_Nghỉ cái đầu ông ấy

Mặt Lục công công lại méo lại:

_Vậy người dừng lại có việc gì ạ?

Nó cười (rất chi là gian),chỉ tay về phía 1 cái cây vải rõ to (t/g : chết vì ăn)

_Cái này ăn được ko?

_Dạ đây là loại cây quý được nhập về từ nước Hàn Thu...

_Ta ko hỏi nó từ đâu đến mà hỏi là có ăn được ko?..-Nó quát

_Dạ...dạ được ạ

_Tốt-Nó mỉm cười rồi xắn tay áo túm váy gọn lại

_Thưa người định làm gì ạ?-[Lục công công lấp bắp, mặt xanh như tàu lá chuối

_Hỏi lạ nhể.Dĩ nhiên là trèo lên vật rồi-Nó nhún vai

Lục công công nghe đến đây thì hồn vía bay lên mây vội quỳ sụp xuống

_Lạy nương nương, nếu người thích thì để thần sai người hái..

_Điên à, lâu lắm .Ta ko thích đợi-Nó ngắt lời

Nói rồi nó bắt đầu trèo lên cây.Lục công công và các cung nữ đều quỳ xuống, van xin rồi rít nhưng nó mặc kệ, cứ phải ăn đã.Nó ra sức trèo,5 phút sau thì nó trèo lên ngọn cây và bắt đầu ăn vãi.Từ trên cây nhìn xuống thấy các cung nữ ở bên dưới nó thích chí gọi:

_Hứng lấy vãi này-Nói rồi nó ra sức ném vãi xuống

_Xin nương nương xuống đi ạ-Mọi người hết hoảng

_Đừng lo ta ko ngã đâu....Oái....iii-Vừa nó dứt lời thì nó bị trượt chân ngã xuống

Lục công công thất sắc la lên.Đúng lúc nó tưởng đã từ già cỗi đời thì có một nam nhân dùng khinh công bay lên cứu nó.Người ấy là...

Đến đây thế nào mí bạn cũng nghĩ là thiên bảo phải ko nhưng nhầm roài.Hehhe.Người vừa cứu nó chính là Vũ Minh.Anh ta đỡ lấy nó một cách nhẹ nhàng rồi từ từ bay xuống đất an toàn

Nó đỏ mặt nói lí nhí:

_Cảm ơn..

_Ko có gì thưa quý phi-Hắn ta mỉm cười làm tim nó đập thành thịch.Tên này vốn đẹp trai khi cười thì...

Nó đang đỏ mặt thì nghe 1 tiếng gầm lớn (của ai đây ta?? Hehe)

_Hai người vừa làm cái trò gì thế?

Nó giật mình quay lại.Là Thiên Bảo ,hắn chẳng nói chẳng rằng gì ,mặt thì đầy sát khí làm cho nó lạnh hết cả xương sống.Thấy hắn ,Lục công công cùng các cung nữ vội quỳ xuống.Chỉ có Vũ Minh thì hơi cúi đầu còn nó thì lại vênh mặt lên.Nó vẫn còn tức hắn vì việc hắn tự ý hôn nó lúc sáng.Thấy thái độ của nó như vậy thì hắn lại càng bực, hắn tiến lại gần trừng mắt nhìn nó:

_Sao nàng ko ở trong cung mà ra đây làm gì?

Nó ko trả lời ,quay mặt đi chỗ khác làm cho Vũ Minh phải buồn cười.Điều này chọc đúng vào sự tức giận của hắn.Hắn túm lấy cổ tay nó :

_Sao ta hỏi nàng ko trả lời

Nó hơi ngạc nhiên khi bị hắn quát nhưng vốn bản tính trời ko sợ ,đất ko kinh, nó giằng tay hắn ra:

_Ta muốn đi đâu là việc của ta.Việc gì đến người?

Hắn bỗng dừng bật cười lớn làm cho Lục công công và đám cung nữ sợ hết hồn:

_Sao ta lại ko được biết?Ta là vua và cũng là phu quân người ,ta thích biết thì sao?-Hắn bóp chặt cổ tay nó làm nó khê kêu lên:

_Ái..Ai là vợ người?Ta thà chết cũng ko lấy đồ hôn quân như người (hic..đùa vs vua như đùa vs hổ đấy nàng a)

Hắn cười gằn, khê nói vào tai nó:

_Được chính nàng đã dám thách thức trăm đầy nhá

Nói rồi hắn bế thốc nó lên đi thẳng về tấm cung của mình mặc cho nó ra sức giãy giụa ,đấm đạp.

Vũ Minh mỉm cười nói vs Lục công công:

_Hoàng thượng cuối cùng thì cũng có người trị được rồi...

Lục công công ngơ ngác nhìn theo mà chẳng hiểu tên này đang nói gì..

5. Chương 5

Hắn lạnh lùng ném nó xuống giường.Nó sợ hãi lùi về đằng sau

_Người...người định làm gì?

Hắn nhếch mép cười :

_Làm gì à? Người thử đoán xem

_Người... người ko được lại gần ta-Nó vừa nói vừa ném gối vào người hắn

Hắn từ từ lại gần nó túm chặt lấy cánh tay nó.Nó ra sức đẩy hắn ra nhưng vs sức lực của 1 cô nương yếu ớt thì làm sao chống lại hắn được.Hắn ôn nhu hôn lên môi nó, cánh tay thì nhẹ nhàng cởi y phục nó đang mặc trên người.Nó ra sức đánh hắn nhưng hắn túm tay nó lại tay hắn chuyển động ko ngừng trên làn da trắng như tuyết của nó(phụt..phụt máu mũi t/g chảy thành sông...ồo ...eeee.. cấp cứu)

Hắn mạnh như con thú cướp đi sự trong trắng của nó.....

Sáng hôm sau nó đau nhức toàn thân,đôi mắt sưng mọng vì khóc quá nhiều.Hắn mặc quần áo xong quay lại nhìn nó đầy tà mị:

_Sao?Ko ngờ nàng chống cự dữ đến thế

Nó nhìn hắn vs đôi mắt oán hận.Hắn tiến lại gần ,ôm nó khẽ nói:

_Trẫm thực sự xin lỗi

Ko hiểu sao lúc này sự oán hận của nó bay đi đâu mất.Nó cảm thấy tên này cũng có lúc thật hiền.Hắn nhẹ nhàng nâng cằm nó lên định hôn thì nghe thấy có tiếng nữ nhân ở đâu hét vang trời.

Nó đẩy tay hắn ra, hắn nhướng mày nhìn ra cửa.Một hình dáng nữ nhân quen thuộc đang bước vào, khuôn mặt hầm hầm sát khí.Lan Phi tiến lại gần nó và giữ tay lên:

_Bốp-Trên má nó in hằn dấu 5 ngón tay.Nước mắt nó chỉ chực trào ra vì ko hiểu tại sao mình lại bị tát

Nàng làm cái gì vậy hả-Thiên Bảo túm lấy tay Lan Phi, khuôn mặt vô cùng tức giận

_Thiếp làm gì ư?Tại sao thiếp vào cung đã 2 năm mà chưa 1 lần được thị tẩm vậy mà chàng lại cùng con nhỏ này...

_Nàng...

Đến lúc này thì nó mới hiểu đây là Lan Phi,cũng là 1 phi tần của hắn.Nó bỗng thấy tức giận khi hắn có phi tần khác mặc dù đã biết làm vua 1 nước thì thường có nhiều phi tần nhưng khi chính nó trải qua thì nó lại ko thể chấp nhận được.Nó đẩy 2 con người ấy ra và chạy 1 mạch ra bên ngoài.Thiên Bảo định chạy theo nhưng Lan Phi khóc lóc ầm ĩ nên hắn đành nhìn nó chạy đi mà ko thể làm gì

Nó chạy 1 mạch ra vườn thượng uyển,vừa chạy vừa khóc ,sao tên kia ko đuổi theo cơ chứ.Đang ngồi khóc thì nó thấy có bóng người tiến lại gần.Nó ngước mắt lên ,thì ra người đang đứng cạnh nó chính là Vũ Minh tướng quân.Vũ Minh ngồi xuống bên cạnh nó,nhẹ nhàng hỏi:

_Sao quý phi lại trốn ra đây khóc thế này

Nó chùi vội nước mắt:

_Ta ko sao cả.Sao ngài lại ở đây

Vũ Minh cười hiền dịu ,khẽ xoa đầu nó khiến nó cảm thấy bình yên lạ:

_Quý Phi đang có chuyện gì buồn đúng ko?

Nó ngược mắt nhìn, khẽ hỏi:

_Sao ngài lại hỏi thế?

_Tôi đoán được, chắc là hoàng thượng khiến cô buồn phải ko?

Nó ương bướng lắc đầu:

_Sao tôi lại phải buồn vì hần ta chứ?Ko bao giờ

_Hhaha, cô rất thú vị đấy.Cô và hoàng thượng đúng là có tính cách rất giống nhau.

_Tôi ko giống hần ta-Nó phản bác

_Thôi, tôi xin.Là tôi sai.Haha

_Anh...Rồi anh xem tôi sẽ ko để yên cho anh ta đâu-Nói rồi nó hùng hổ bỏ đi

_Hoàng thượng,xin lỗi nhé. Người sắp gặp rắc rối đấy

_Xong rồi ,mọi thứ đã chuẩn bị xong.Haha-Nó phủ tay, cười lớn

Bây giờ đã là đêm khuya, tiểu thư nhà ta đang có ý định trèo tường trốn ra khỏi cung

_Ta đây ko muốn làm quý phi gì gì đó của người đâu.Ở lại bình an nhé.Hehe

Nó xấn vấy trèo qua bức tường, cũng may là chỗ này ko có lính canh nên nó khá trót lọt.Sau khi đã thoát được cái cung điện quái quỷ kia ,nó khệ nệ ôm túi to lớn (cái này là ngọc ngà châu báu chôm được ở trong cung) rồi cầm đầu cầm cổ chạy

6. Chương 6

Nó đang cầm đầu cầm cổ chạy thì đột nhiên dừng lại:

_Khoan đã , ko thể về phủ được .Tên đó nhất định sẽ đến đó tìm ta .Hơn nữa nếu ta mà về đó thì sớm muộn gì cũng bị lão già mắc dịch ấy tóm đem đưa trở lại.Thật là khó quá.....

_A-Nó reo lên-Vs số vàng này ta sẽ mở 1 nhà hàng ăn .Ta sẽ ko về phủ nữa. Chắc hần sẽ ko tìm được ta đâu.Hắc hắc...ta đúng là thông minh mà-Nói xong nó lại tiếp tục đi tiếp

Sáng hôm sau.Tại cung Ngọc Vận...

_Linh Nhi , trẫm đến thăm nàng nè-Thiên Bảo gõ cửa

Ko thấy có tiếng trả lời , hần lại tiếp tục gọi :

_Linh Nhi , mở cửa cho trẫm

Thấy ko khí vẫn im ắng lạ thường ,hần thấy sinh nghi bèn đẩy cửa vào.Trong cung nó lúc này chẳng khác gì 1 bãi rác (cái này là do nàng ấy tìm vàng ấy mà) đồ đạc ngổn ngang khắp nơi.Hần vội vã bước về phía giường của nó.Trên đó là 2 cung nữ hàng ngày hầu hạ nó đang bị trói chặt vào nhau , mồm bị nhét giẻ.Hần tức giận rút chiếc giẻ ra quất lớn:

_Ngọc Phi đâu?

Hai cung nữ hoảng sợ tọt cùng:

_Xin hoàng thượng bớt giận.Bọn nô tỳ quả thực ko biết gì cả. Tối qua Ngọc Phi đáng ghét bọn nô tỳ sau đó nhốt bọn nô tỳ vào đây.

Hần tức giận bước lại gần chiếc bàn .Bỗng hần nhìn thấy 1 bức thư ,trên đó có đề tên hần:

Gửi tên hoàng thượng điên khùng kia.

Ta vốn là người thích sự tự do.Hơn nữa ta và người ko hợp nhau nên ta chẳng muốn làm phi tần gì gì đó của người cả.Thế nên ta đây xin phép tạm biệt người hẹn ko ngày gặp lại.Mong người đừng vì thế mà nổi điên trút giận lên đầu mấy cung nữ ấy và cũng đừng tìm ta làm gì.Bye nhé

Linh Chi-Người THÍCH TỰ DO

Hắn đọc xong thư khuôn mặt tức giận phùng phùng làm cho 2 tiểu cung nữ sợ hãi tột cùng:

_Nàng dám trốn khỏi ta ư? Được lắm , ta mà bắt được nàng thì ta sẽ chém đầu làm gương

Thiên Dung đang ngồi thêu thì cảm thấy có bóng người đang phi thân trên mái nhà.Nàng khẽ mỉm cười nói to:

_Này cái người đứng trên mái nhà kia xuống đây đi

Bóng đen giật mình khi nghe thấy nàng nói vậy.Hắn lưỡng lự 1 lát rồi bay xuống nhẹ nhàng như chim vậy.Bóng đen ấy ko phải là ai khác mà là Vũ Minh ,anh ta đang theo dõi phủ tể tướng xem nó có về nhà hay ko.

_Sao cô biết ta ở trên ấy-Vũ Minh ngạc nhiên

_Dễ thôi mà-Thiên Dung nhún vai-Thứ nhất ,chẳng thể qua nổi mắt tôi đâu.Thứ 2 ,Tôi đoán là hoàng thượng sẽ cử người đến xem muội muội của tôi có báo tin về ko.Và thứ 3 là đây là nhà tôi có người lạ sao tôi lại ko biết

Vũ Minh ngạc nhiên nhìn nàng rồi lắc đầu khó hiểu :

_Đúng là chị nào em nấy

_Anh nói vậy là sao?-Thiên Dung nhìn hắn tò mò

_Em cô đã khó hiểu cô lại còn khó hiểu hơn -Vũ Minh mỉm cười làm Thiên Dung bối rối

_Anh nói em tôi khó hiểu là sao?

_Tự cô tìm hiểu đi.Tôi phải đi ko thể ở đây lâu được

Nói rồi Vũ Minh phi thân đi .Thiên Dung nhìn theo mà tim vẫn đập thình thịch.Lúc này cũng có 1 người đang nghĩ:

_Một cô gái thông minh và rất thú vị.Hôm nay đi cũng ko phải là ko thu hoạch đc gì.

Thiên Bảo đang ngồi duyệt tấu chương thì Vũ Minh bước vào:

_Thưa hoàng thượng ,đã tìm ra Ngọc Phi rồi ạ

_Sao ,nàng ấy đang ở đâu?

_Dạ đang mở 1 quán ăn ở kinh thành ạ

_Trẫm muốn đích thân đến đó

_Vâng thưa hoàng thượng

Lúc này tại 1 con phố nhỏ tại kinh thành..

_Bà chủ cho 1 bình rượu

_Vâng có ngay đây-Nó lao ra như tên bắn

Suýt nữa thì bình rượu trên tay nó rơi xuống đất.Sao...sao tên Thiên Bảo lại ở đây thế này????(nàng sắp bị làm thịt rồi ạ)

Hắn nhìn nó rồi cười man rợ làm nó lạnh cả xương sống:

_Nàng giỏi đấy nhỉ .Trông thế này mà cũng thông minh (thông minh thì có) giỏi nhỉ

_Sao anh...anh lại ở đây?

Hắn ko trả lời mà nắm cổ tay nó lôi đi

Nó ra sức giãy giụa nhưng hắn vẫn nắm chặt tay nó khiến cho tay nó đỏ hằn lên.Hắn kéo nó ném lên xe ngựa 1 cách thô bạo.Nó nhăn mặt ,hét:

_Anh làm cái quái gì mà dữ vậy.Ko thể nhẹ nhàng hơn à?

Hắn ta im lặng ko trả lời mà trừng mắt nhìn nó khiến nó cảm thấy sợ.Nó im lặng suốt dọc đường còn hắn thì ko nói năng gì cả.

Vừa về đến cung hắn đã lôi thẳng nó về cung rồi ném nó lên giường (amen,t/g còn nhỏ tuổi ko biết viết đoạn này ra làm sao nên copy tạm của bạn khác,nếu thấy giống mong là tha thứ ình).Nó sợ hãi lùi về đằng sau.Hắn thô bạo hôn lên môi nó.Một lúc lâu sau đến khi nó nghệt thở hắn mới thả nó ra, trừng mắt hỏi:

_Sao nàng lại dám trốn khỏi cung hả?

Nó thấy hắn như vậy sợ quá (sợ thật ko vậy ta???) ,nước mắt ngân ngấn:

_Ta..ta...ko muốn ở trong cung này nữa.Liệu người có bao giờ nghĩ đến cảm xúc của ta ko hả.Người lúc nào cũng chỉ biết độc đoán, áp đặt người khác theo mình thôi.Ta cũng có sự tự do của mình chứ

Hắn lúng túng đưa tay lên lau nước mắt cho nó:

_Ta...ta có cấm nàng ko được ra ngoài đâu.

_Thật hả-Nó ngừng khóc ,hai mắt sáng như đèn ô tô

_Thật,ta sẽ cho nàng về thăm cha mẹ nhưng...

_Nhưng làm sao???

_Vũ Minh sẽ theo sát để bảo vệ nàng.

_Oài, thôi cũng được nhưng anh nhớ phải giữ lời hứa đấy.

_Trẫm đã nói dối nàng bao giờ chưa?

_Tốt, thôi người về đi.Ta buồn ngủ

Nói rồi, nó lăn ra ngủ luôn.Thiên Bảo thấy vậy phì cười:

_Đúng là tiểu nha đầu mà.

Thiên Bảo nhẹ nhàng hôn lên trán nó rồi đi về cung mình

7. Chương 7

_Ta đã bảo là đừng theo ta cơ mà-Nó quay lại vùng vằng vs Vũ Minh nhưng anh chàng này vẫn lạnh như tiền

_Hoàng thượng đã giao cho ta nv trông quý phi cẩn thận

_Nhưng có cần phải ta đi đâu là người đi đấy ko?

_Cần -Hắn đáp cụt lủn

Nó bực dọc ngồi xuống ghế.Nó về phủ đã được 2 ngày nhưng ko hiểu sao tên này cứ luôn theo sát nó khiến nó ko thể đi đâu chơi được ,trừ lúc ngủ.Đang tìm mưu để trốn thì bỗng nó nghĩ ra 1 người.Nó đứng phắt dậy bỏ đi khiến hắn vội vàng chạy đuổi theo.Bỗng nó dừng lại đột ngột tại 1 cửa phòng khiến hắn tò mò:

_Nơi đây là...

Nó ko trả lời ,lớn tiếng gọi:

_Thiên Dung tí tí à, muội đây

_Thiên Dung?-Gắt giật mình-Sao cái tên này nghe quen quen thế nhỉ?

Thiên Dung mở cánh cửa ra,nhìn thấy Vũ Minh nàng khẽ đỏ mặt.Nó nhìn thấy,mỉm cười nham hiểm, lời Thiên Dung lại gần nói thầm:

_Muội có 1 việc muốn nhờ tĩ có được ko?

_Việc gì thế?

_Muội muốn cắt đuôi hần mà ko được.Tĩ

Thiên Dung vừa nghe nói đã giật mình,từ chối:

_Ko được ,ta...

_Thế nhé,tĩ giải quyết hần nha-Chưa kịp để Thiên Dung trả lời nó đã chạy biến đi

Vũ Minh định đuổi theo nhưng bị Thiên Dung gọi lại:

_Khoan,ta có điều muốn hỏi?

Vũ Minh đứng lại ,nhú mày hỏi:

_Có việc gì thế?

_Tại sao ngươi lại bỏ đi ko nói 1 lời và ngươi ko đến đây nữa?

Vũ Minh mỉm cười:

_Sao tôi lại phải quay lại đây chứ?

Thiên Dung lúng túng:

_Tôi ...tôi

_Chẳng phải cô thích tôi rồi chứ?-Vũ Minh tiến lại gần

_Ko...tôi...tôi

Vũ Minh bật cười lớn:

_Ha ha,xem cô lúng túng kìa.Thôi ,tôi ko trêu cô nữa, tôi phải đi đây

Khi Vũ Minh quay lưng ,chuẩn bị bước đi thì Thiên Dung bỗng lên tiếng:

_Nếu...nếu tôi nói phải thì sao???

_Hả?? Tĩ..tĩ nói vs huynh ấy là tĩ yêu huynh ấy á??-Nó túm lấy tay Thiên Dung lay mạnh

_À...ừ-Thiên Dung ngại ngần trả lời

_Tĩ thật là...Đáng lý ra phải để nam nhi như hần nói ra chứ

_Ta..ta..mà tất cả là tại muội.

_Ó..sao lại tại muội??

_Ai biểu muội đùn đẩy hần cho ta.Ta bị hần dồn nên lỡ...

_Ó ..cái này là tại tĩ giải quyết ko tốt chứ.Thế hần trả lời làm sao??

_Muội tự đi mà hỏi hần ý.Tĩ ghét muội rồi..-Thiên Dung bực tức đứng dậy rồi bỏ đi

_Ó..σ..tĩ bỏ đi đâu thế??

_Muội cứ mặc ta

_Thật là...sao tự dưng lại nổi cáu vô cớ chứ..-Nó ngo ngác nhìn theo

Lúc này tại hoàng cung...

_Hoàng thượng,thiếp cũng muốn đi chơi-Lan phi nũng nịu

_Nàng có để yên cho ta làm việc ko thì bảo-Thiên Bảo quát lớn

_Người bắt công.Oaaaaaa-Lan Phi khóc lớn

_Axxxxxxxxxxxxx...Thôi nàng muốn đi đâu thì đi-Thiên Bảo ôm đầu la lớn

_Hj ..

_Chàng ko hỏi thiếp đi đâu hả??

_Đi đâu là thế nào??Chẳng phải nàng về nhà phụ thân sao??

_Ko thiếp sẽ đến nhà Ngọc Phi chơi-Lan phi vừa nói vừa quay lưng ra đi

_Ừ-Thiên bảo lơ đãng trả lời

Lan phi mỉm cười bỏ đi.Lục công công ngạc nhiên hỏi:

_Bẩm hoàng thượng người cho lan phi đến nhà ngọc phi ko sợ họ lại gây chuyện sao ạ??

_Người nói cái gì??-Thiên bảo hét lớn-Đến nhà ngọc phi là sao?

_Chẳng phải hoàng thượng vừa cho nương nương đến đó sao?

_Trẫm???Chết rồi.Ta mãi phê duyệt tấu chương nên ko để ý nàng ấy nói cái gì.

_Lần này chắc lại có việc hay rồi đây ạ

_Trời ơi đau đầu chết mất.Hậu cung có mỗi hai người thì 1 ng suốt ngày đòi tự do sau đó lại đi gây chuyện còn 1 người lúc nào cũng bám theo ta.Hễ rời mắt ra là y nhiên có chuyện mà....

Lục công công thấy vậy mỉm cười khiến hấn tức giận ,hỏa khí bùng bùng

_Người cười cái gì hả?????/

Lúc này tại phủ tế tướng...

Nó đang ngồi uống trà cùng Hoàng Nam sư huynh thì hắt hơi liên tục khiến Hoàng nam ngạc nhiên:

_Muội ko khỏe ư?

_Ko..ko hiểu tại sao lại vậy nữa??

Bỗng có một tiếng nói vang lên khiến nó phụt cả ngụm nước vừa mới uống xong :

_Ngọc muội,ta đến nè

Nó quay phắt lại,đứng trước mặt nó không phải ai khác mà chính là nỗi lo sợ nặng nhất của nó-Lan phi phiền phức

_Lan tỉ sao ko tranh thủ t/g ta đi vắng mà dụ dỗ hoàng thượng đi lại đến đây làm gì thế???

_À,lúc đầu ta cũng định thế nhưng ở trong cung chán quá nên ta đến đây chơi cùng muội cho đỡ buồn

_Muội tự dừng nhớ ra mình có việc bận nên tỉ ngồi đây chơi nhé,muội đi đây

Nói xong,no vội chạy biến đi mất để lại Lan phi đang bực tức nhìn theo

_Trốn nhanh gớm nhỉ

8. Chương 8

_Thiệt là chán quá-Lan phi thở dài ,ngao ngán nhìn Hoàng nam

_Cô có thôi thở dài đi ko hả.Đau hết cả đầu-Hoàng nam khẽ nhú mày

_Người ko thể bỏ quyển sách này xuống rồi nói chuyện vs ta à?Nam nhi gì mà....

_Ta làm sao??

_Thô lỗ, dữ dằn, xấu xí....

_Cô...-Hoàng nam nắm chặt lấy tay của nàng khiến nàng nhăn mặt

_Á, người làm gì thế?

_Cô thật đúng là...

_Là gì...?Lan phi đẩy hoàng nam ra vô tình mất đà ngã xuống và...

_Ừm,...-Dĩ nhiên là môi chạm môi mắt chạm mắt còn gì nữa

Lan phi đỏ mặt vội vàng bật dậy:

_Người dám...?

_Ta có làm gì cô đâu, tại cô cứ vùng vẫy nên mới...-Hoàng nam tức giận nói

_Người còn dám lớn tiếng à?Hu hu.Đồ lưu manh, đây là nộ hôn đầu mà ta von định giàng cho hoàng thượng cơ mà.Người dám...

Nói xong chưa kịp để Hoàng nam trả lời nàng đã chạy đi mất.Hoàng nam ngao ngán nhìn theo:

_Sao nữ nhi nào cũng y chang nhau thế nhỉ???

_Hu hu ,ta ko muốn sống nữa đâu...

_Sao nàng đi chơi về sớm thế?-Thiên bảo ngạc nhiên

_Hắn ...hu hu đã cướp nộ hôn đầu của ta a...-Nàng nước nỡ nói

_Rốt cục là nam nhân nào lại to gan thế nhỉ.Thật khâm phục.Ha ha-Thiên bảo cười lớn

_Hắn chính là huynh của Ngọc phi nha.Người phải đòi lại công bằng cho ta

_Ta..ta

_Còn do dự gì nữa.Oaaaaaaaaaaaaaaaaa

_Thôi ta xin đi, đc rồi mai ta sẽ đến phủ tể tướng

_Thiệt hả

_Thật

Vừa mới sáng sớm cả phủ đã bị dựng dậy hết lượt vì Thiên bảo đến thăm .Tất nhiên là cả nó cũng không ngoại lệ.Đang ôm lấy cái gối thì bị mẹ nó vào dựng dậy

_Ko con ko dậy đâu.Đang ngủ ngon mà...Ủ ừ

_Thôi Linh nhi ngoan dậy đi.Làm hoàng phi rồi mà còn không nhéo thế này.

Nó uể oải đứng dậy ngáp rỏ to rồi hỏi:

_Sao hôm nay coái đến phủ mà mới sáng sớm đã ồn thế ạ??

_Hoàng thượng-Mẫu thân nó vừa chải đầu vừa nói

_Sao hắn đến mà con lại phải ra đón??

_Ồ con hay nhỉ.Thôi mau ra đi

Nó chuwa kịp phản ứng thì đã bị lôi ra ngoài.Hắn đang đứng giữa sân cùng vs Lan phi.Nó tự dưng cảm thấy có chút bực bội định quay đi như ko quen biết(nàng ghen ,ghen rùi)

_Linh nhi-Hắn cất tiếng gọi

Ko trả lời ,ko trả lời...

Hắn lao đến nắm lấy tay nó:

_Sao nàng tránh mặt ta??

_Toi có tránh ai đâu??Tự dưng sáng sớm dẫdesn nhà người ta làm ồn,mất cả giấc ngủ.Sao ko ở trong cung mà ôm lấy cái bà Lan phi kia đi-Nó bực bội

Hắn ngậy ra 1 lúc rồi mỉm cười:

_Nàng đang ghen đấy hả??

_Ai biểu??Anh đến đây làm chi>~<>

_Ta đến thăm nàng.Mà còn 1 việc tốt muốn làm,

_Việc tốt??

_Phải.-Hắn dứt lời liền triệu tập tất cả mọi ng' tại tiền sảnh.Đằng sau còn có Vũ minh tướng quân và Lan phi theo vào

Sau đây là lời giải thích của ta (trích nguyên văn ko hề ăn bớt)

Thứ nhất: 2 người ấy 1 là con tể tướng ,1 là con tiên đế thì sao có họ hàng đc

Thứ 2 : Con của tể tướng cũng đc gọi là công chúa or quận chúa (xem phim công chúa bướng bỉnh sẽ rõ)

Cuối cùng: ta thích thì có trời mới cản dù họ nếu có họ hàng đi chẳng nữa (cười gian)

Ta vốn ngang như cua (ý lộn Mực) nên các nàng chịu thua đi ko bắt bẻ đc ta đâu .Hô hô hô

Tks các nàng vì đã góp ý cho ta .Hôn cái nào :chụt chụt

Thân

Mực (sấy khô nhắm vs rượu)

9. Chương 9 - End

Vũ Minh và Hoàng Nam mau tiếp chỉ.

-Có hạ thần-Vũ Minh và Hoàng Nam cùng đồng thanh

Ta được biết 2 khanh đều có công lớn với triều đình nhưng chưa lập gia thất.Thiên Dung và Lan Phi đều là 2 mỹ nhân nhan sắc khynh nước khynh thành.

Nay ta ban cho Vũ Minh Thiên Dung còn Hoàng Nam là Lan Phi.Tháng sau lập tức thành hôn. Các khanh mau nhận chiếu chỉ.-Thiên Bảo nói

Ngay sau câu nói của Thiên Bảo.4 Người Vũ Minh,Hoàng Nam,Thiên Dung,Lan Phi đều đứng như trời trồng
Thiên bảo thấy vậy liền hắng giọng kéo cả 4 người đang phiêu tán trở về

Hạ thần tiếp chỉ-4 người đồng thanh

Trong khi 4 người tâm đang bay lên trời(nói vậy thôi chứ có 2 người à)thì Linh Nhi đang ôm cả 4 chúc mừng liên tục làm Td và LP đỏ mặt.

Nàng mau buông Vm và Hm ra cho ta-Thiên bảo quát

Ồ!-Linh Nhi thấy vậy liền buông ra

Thiên Bảo bế bổng Linh Nhi lên đem về phòng.Linh Nhi thấy gương liền đánh trống lảng

Để thần thiếp hầu rượu chàng-Linh Nhi nói

Thiên bảo biết là nàng đang đánh trống lảng nhưng ko nói gì.Cầm chén rượu Linh Nhi đang đưa ra uống 1 ngụm nhưng ko nuốt xuống mà truyền sang cho Linh Nhi

Um...Ờe..-Linh Nhi đang uống bỗng đây Thiên Bảo ra

Nàng có sao ko Linh Nhi

Thiếp chóng mặt ...-Linh Nhi trả lời

Mau truyền Ngự y cho ta- Thiên Bảo Bước ra ngoài và nói lớn

Sau Khi bắt mạch cho Linh Nhi .Bỗng nhiên Ngự y cười với Thiên Bảo

Nàng có bị làm sao ko Ngự y??-thiên Bảo sốt ruột hỏi

Chúc mừng Hoàng Thượng.Hoàng phi đã có thai-Ngự y cười cười với Thiên Bảo

Còn Thiên Bảo nghe xong thì đứng im.sau đó liền ôm Linh Nhi vào lòng. 1 Chưởng đánh bay Ngự Y ra ngoài(éc ác thật)

2 năm sau—

Lam Nhi dừng chạy nữa đợi mẫu hậu với-Linh Nhi vừa chạy vừa nói

Đang chạy thì bỗng nhiên Lam Nhi đâm trúng 1 cái cây mọc giữa đường(TB chứ ai)

Không chạy nữa Lam Nhi ngoan nào, đợi ta 1 lát-Tb nói trong khi tay vẫn cầm 1 đồng số

1 lát sau VM,HN,TD,LP cùng đến

Các người đã chuẩn bị xong chưa?-Tb hỏi

Xong rồi thưa Hoàng thượng- Vm tay bế 2 bé trai trả lời.Vốn là hôm nay thiên bảo muốn đi săn với Vũ minh,Hoàng Nam

Thiên Bảo bỏ ~ tờ số xuống liếc qua Hoàng Nam

Thần xin lỗi-Hoàng Nam đang vỗ tiểu nữ đang khóc

Chúng ta cùng đi nào-Linh Nhi nói.Cả 6 người cùng lên xe ngựa tiến đến rừng.

Sau 1 thời gian hiện ra trước mắt mọi người là 1 cánh rừng có thỏ,chồn,nai...

Ta muốn nó..nó...- 3 đứa bé cùng chỉ vào 1 con chồn trắng.

Nghe thấy vậy TB,VM,HN liền chạy đến bắt 3 con chồn.3 người cùng rượt đuổi 3 con chồn. tiếng cười vang vọng đến trời xanh báo hiệu cho 1 thời kỳ an thịnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-sieu-quay>